

Дамян Дамянов

Историо, ти, съднице
всевишна

Историо, ти, съднице всевишна,
От чийто поглед не убягва нищо,
Ти, памет всечовешка и велика,
В която не умира никой, никой,
Музей, от който никой не изчезва –
Ни светлия герой, ни главореза,
Ни гения велик, нито подлеца,
Ти, дете всичко врязваш със резеца
На вековете си във вековете,
Дали за тези хора ще се сетиш?
Поименно дали ще ги запомниш?
Те нямат чет, ни име. Те са скромни.
Те не блестят. Те мрат на барикади.
Не декларират пред смъртта тиради –
Посрещат тази смърт като живота.
Работят. И работят. И работят.
Това е всичко. Никаква заслуга!
Освен една-едничка – те са плугът,
От който ти си цяла разорана!
И те са оня валяк тежък, стенещ,
От който ти си цяла изравнена!
И те са тежките ръце сурови,
Които те иззидаха отново!
Това е всичко! Ти отсъждай строго!
Заслугите им станаха май много,
И ти мисли, мисли за тях, когато
Им дойде ред! Забравяй имената,
Но тях самите ти недей забравя –
Поне два реда твои заслужават!

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8053>]